

Babasının sevgilisi olan kız cesurca koştı, babasını kucakladı. Gülerек ve her zamanki gibi babasının favorilerinden yayılan bildik kokuya sevinerek, boynuna asıldı. Babasının eğilmekten kızmış ve şefkatten parlayan yüzünü öptükten sonra, kollarını çözdü ve gerisin geri kaçmak istedi, ama babası onu bırakmadı. Elini, kızının incecik, yumuşak boynunda gezdirerek:

“Annen nasıl?” diye sordu. Sonra da yanına yaklaşan oğluna gülümseyerek “Günaydın!” dedi.

Oğlunu daha az sevdiğini biliyordu, bundan ötürü de her zaman eşit davranmaya çalışıyordu, ama oğlu bunu hissediyordu. Onun için babasının soğuk gülüşüne karşılık vermedi.

Kız:

“Annem mi?” dedi. “Kalktı.”

Stepan Arkadyeviç içini çekti, ‘Demek ki yine, bütün gece uyumamış,’ diye düşündü.

“Keyfi yerinde mi?”

Küçük kız, annesiyle babasının kavga ettiğini, bundan ötürü de annesinin keyfinin yerinde olamayacağını, babasının da bunu bilmesi gerektiğini biliyordu. Babasının, bu soruyu böyle kolayca sormakla, işi bilmezlikten geldiğini anlıyordu. Kızcağız babası hesabına kızardı. Baba bunu hemen anladı, o da kıpkırmızı oldu.

Küçük kız:

“Bilmiyorum,” dedi. “Bize bugün ders aldirtmadı. Miss Hull ile birlikte büyükannemize gezmeye gitmemizi söyledi.”

“Peki, Tançuroçka git,” dedi. Ama yine de kızın gitmesine engel oldu. Küçücük elini okşayarak: “Ah, bak, biraz dur!” diye ekledi.

Bir gün önce şöminenin üzerine koyduğu şekerleme kutusunu aldı, içinden, kızının pek sevdiği biri çikolatalı, ötekisi de kremalı olmak üzere, iki şekerleme seçerek verdi.

Küçük kız çikolatalısını işaret ederek:

“Bu da Grişa’ya, değil mi?” dedi.

Stepan Arkadyeviç:

“Evet, evet!” diye cevap verdi ve kızının omzunu bir daha okşayarak, saçlarının dibinden, ensesinden öptükten sonra onu salıverdi.